

Predikan i Kyrkhults kyrka 2013 av Tobias Bäckström

4 sönd. i påsktiden

”Vägen till livet”

Jesus Syraks vishet 28:3-7

2 Kor 4:16-18

Joh 14:1-14

Ps: 198, 656, 296, 153, 517

”Om bara Gud visade sig för mig, så skulle jag tro på honom.” Det är nog mer än en av oss som har sagt detta. Många har det som skäl för att man inte kan tro på Gud. Om han nu finns, varför visar han sig inte. Hade han bara gjort det så hade jag trott, det hade varit nog för mig.

Frågan är väl hur man tänker sig att Gud skulle ha visat sig. På vilket ska han göra det så att folk blir övertygade? För vilka tecken och under skulle inte kunna bli bortförklarade eller ges en annan förklaring än att det finns en Gud?

När, Gagarin, den förste ryske kosmonauten färdades ut i rymden så sa han är han kom ner till jorden igen: ”Jag såg inte Gud däruppe.” Men han sa inte exakt vad han menade att han borde fått se för att börja tro. Billy Grahams svar på detta var: ”Finner du inte Gud på jorden, så kommer du inte se honom i rymden heller.”

Om man i förväg definierar hur Gud ska visa sig för att man ska tro på honom, då blir Gud bara en avbild av mina egna förväntningar. Det blir jag som bestämmer hur Gud ska vara för att jag ska tro på honom.

I dagens evangelium ställer Filippus en fråga till Jesus: ”Herre, visa oss Fadern, det är nog för oss.” Vi förstår och känner igen frågan. Och nog är den mänsklig, man vill ju se med egna ögon, erfara själv, inte bara lita på vad andra har sagt.

Och Filippus får svar av Jesus: ”Den som har sett mig har sett Fadern.” Hur reagerade Filippus när han fick det svaret? Blev han besviken? Hade han väntat sig något mer? Kände han sig lurad?

Det finns kanske många även idag som blir besvikna över svaret. Man söker Gud, men får Jesus. Men det är kanske inte det man vill. Kanske är han för alldaglig, för mänsklig helt enkelt. Det var inte det man hade väntat sig.

Men ändå blir det orättvist när man ifrågasätter att Gud kan finnas, eftersom han nu inte visar sig. Det kristna budskapet är ju att han faktiskt har gjort det. Men det har kanske inte skett på det sätt som man velat. Men kan vi bestämma hur Gud ska visa sig? Är det vår sak att avgöra det? Kan vi lägga fram en mall, för hur en tänkt Gud ska vara, och passar han inte in i mallen så är det bara att avfärda honom.

Jesus passade sällan in i mallen. Men problemet var inte att folk hade för låga förväntningar. Tvärtom så var Jesus mer än vad man förväntade sig. ”Hur kan vi känna vägen?” säger Tomas

och Jesus svarade: ”Jag är vägen, sanningen och livet.” Lärjungarna hade väntat sig att Jesus skulle vara en person i likhet med de gamla profeterna: som lärde dem om Gud och vägen till honom. Det hade de varit nöjda med. Jesus gav dem något mer när han säger att han är själva vägen, han visar den inte bara.

Alla har vi väl någon gång gått vilse i en stad där vi inte är hemma. Och för att hitta rätt så har vi då fått fråga någon om vägen. För det mesta får man då en lång vägbeskrivning som kan vara nog så svår att hålla i huvudet. Kanske har vi fått fråga oss fram ytterligare ett par gånger innan vi hittat rätt.

Men tänk dig nu att personen du frågat istället för att beskriva vägen erbjuder sig att gå den med dig. Han går hela vägen tillsammans med dig så att du säkert ska hitta rätt. Det är detta Jesus gör. Han ger oss ingen karta föra att sen lämna oss vind för våg. Han går före oss hela vägen, allt vi behöver är att följa med.

När Gud visade sig för oss så gjorde han det mer radikalt än vad någon människa hade kunnat tänka ut. Det är bara att jämföra med de religioner som är uttänkta av människor. Ingen kommer i närheten av det som Jesus säger: ”Ingen kommer till Fadern utom genom mig.” Aldrig har någon haft större anspråk än detta. Det finns ingen annan religiös lärare som kommit med sådana påståenden. Inte Buddha, inte Muhammed. ”Jag är i Fadern och Fadern är i mig” säger han vidare, en återklang av detta upptäcker vi i den nicenska bekännelsen när vi säger: Jesus ”född och icke skapad, av samma väsen som Fadern”. Kan vi egentligen begära något mer? Om inte detta är nog, så vad är då nog?

När vi människor vill se Gud, få kontakt med tillvarons ursprung, alltings Skapare, då blir plötsligt Jesus så banal. Visserligen, som profet är han ovanlig. Som god människa är han underbar, som en vis man oöverträffbar. Men som Gud? Vill vi ha en sådan Gud? Som kommer till oss på vår egen nivå, ja till och med under vår nivå; som en tjänare, som tvättar våra fötter? Som är mer människa än vad vi själva är?

”Gud visar sig inte”, säger vi. Och visst; söker man honom i rymden, i himlen, någonstans däruppe, då finner vi honom inte. Inte när han finns på jorden i mänsklig gestalt.

Men vi känner igen oss när Filippus säger ”Det är nog för oss.” Får vi bara se Fadern, lära känna Gud, då är det nog för oss. Det är det som vi längtar efter.

”Den som har sett mig har sett Fadern.” säger Jesus till oss. Det är nog för oss att se Jesus och lära känna honom. De ord som Jesus talade till Filippus och de andra, de orden har även vi tillgång till. Vi känner igen Jesus i bibelns ord. Jesus möter oss i sin kyrka och i sakramenten. När vi tar emot nattvardens bröd och vin så tar vi emot Jesus själv, det är nog för oss.